

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců JUDr. Tomáše Herce a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **M. B.**, zastoupený JUDr. Evou Machovou, advokátkou se sídlem Na Sadech 2033/21, České Budějovice, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**, se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 6. 2024, č. j. KUJCK 70996/2024, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 21. 8. 2024, č. j. 64 A 7/2024-30,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Věc se týká vypořádání se s důkazními návrhy obviněného a hodnocení důkazů v řízení o přestupku proti občanskému soužití podle § 7 odst. 1 písm. c) bodu 4 zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích, jehož se fyzická osoba dopustí úmyslným narušením občanského soužití tím, že se vůči jinému dopustí jiného hrubého jednání.

[2] Magistrát města České Budějovice (dále jen „magistrát“) rozhodnutím ze dne 15. 4. 2024, č. j. SO/13471/2023, uznal stěžovatele vinným spácháním uvedeného přestupku. Přestupku se měl stěžovatel dopustit tím, že dne 28. 3. 2023 v době od 19:18 hodin do 19:20 hodin ve třetím patře bytového domu v Českých Budějovicích před vstupními dveřmi jím obývaného bytu napadl R. P., která stála ve společných prostorech na chodbě bytového domu, uchopením pravou rukou za její levé rameno a odstrčením směrem do chodby a poté odstrčením do levého ramene od dveří svého bytu. Následně stěžovatel vyšel ze vstupních dveří bytu na chodbu, pravou rukou chytil R. P. za levé rameno, levou rukou za její předloktí a odstrčil ji ve směru dále do domovní chodby. Stěžovateli byla podle § 35 písm. b) a § 46 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), a § 7 odst. 4 písm. b) zákona o některých

přestupcích uložena pokuta ve výši 2.000 Kč a podle § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky také povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč (výrok I. rozhodnutí magistrátu).

[3] Zároveň magistrát tímto rozhodnutím podle § 86 odst. 1 písm. c) zákona o odpovědnosti za přestupky zastavil řízení o přestupku podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o některých přestupcích, kterého se měl stěžovatel dopustit ublížením na cti jinému tím, že ho jiným způsobem hrubě urazil (výrok II. rozhodnutí magistrátu).

[4] O odvolání stěžovatele rozhodl žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím tak, že je zamítl a napadený výrok I. rozhodnutí magistrátu potvrdil. Podle jeho názoru bylo jednání stěžovatele jednoznačně prokázáno výpovědí R. P. a kamerovým záznamem z chodby bytového domu na patře, v němž stěžovatel bydlí. Výpověď R. P. byla konzistentní, shodovala se s její výpovědí podanou u Policie České republiky a odpovídala kamerovému záznamu. Kamerový záznam žalovaný hodnotil jako ucelený, zachycující jeden děj, a nic nenasvědčovalo tomu, že by s nahrávkou bylo jakkoli manipulováno. Výpověď stěžovatele a jeho partnerky M. V. byly naopak podány tak, aby stěžovatel obhájil své protiprávní jednání, a s kamerovým záznamem nekorespondují. Stěžovatel nejednal v krajní nouzi ve smyslu § 24 zákona o odpovědnosti za přestupky, neboť neodvracel žádné hrozící nebezpečí nebo útok ze strany R. P.

[5] Žalobu stěžovatele proti rozhodnutí žalovaného Krajský soud v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“) zamítl. Její podstatou bylo zpochybnění autenticity kamerového záznamu, s nímž podle stěžovatele mělo být manipulováno. Nahrávka měla zachycovat jen závěrečnou část incidentu, nikoli však samotný útok R. P., která se měla ještě předtím opakovaně snažit vniknout do stěžovatelem obývaného bytu. Stěžovatel měl pouze bránit ohrožení zájmu chráněného zákonem. Krajský soud se s takovýmto hodnocením neztotožnil. V řízení o žalobě provedl jako důkaz výslechy stěžovatele, R. P. a M. V. a přehrál kamerový záznam. Po provedení dokazování krajský soud připustil, že kamerový záznam nezachycuje dění od jeho prvopočátku. R. P. totiž na začátku nahrávky čeká, zda jí někdo otevře dveře bytu, což znamená, že již zvonila na dveře bytu. Krajský soud nicméně nepřisvědčil tvrzení stěžovatele o předcházející nezachycené několikaminutové roztržce. Podle všech výpovědí měl incident započít právě opakovaným zvoněním R. P. na dveře bytu a minimálně část tohoto jednání je na kamerovém záznamu zachycena. Z nahrávky je zřejmé, že R. P. stojí po celou dobu konfliktu přede dveřmi bytu stěžovatele, případně stojí jednou nohou na rohožce před bytem. Fyzické agrese se dopustil jen stěžovatel. Jeho tvrzení navíc vykazují faktické nedostatky, nejsou podložena žádnými relevantními důkazy a netvoří jednotný a logický argumentační rámec, který by umožňoval důvodné pochybnosti o autenticitě nahrávky. Nebyla prokázána manipulace s kamerovým záznamem, a tudíž ani důvod k doplnění dokazování znaleckým posudkem z oboru kriminalistiky či odborným vyjádřením specializovaným pracovištěm kriminalistické techniky a expertíz.

II. Kasační stížnost

pokračování

[6] Stěžovatel napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů, které podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), navrhl jej zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[7] Jednání, kterým měl být spáchán přestupek, bylo prokázáno jen výpovědí R. P., s níž má stěžovatel dlouhodobě špatný vztah, a kamerovým záznamem. Stěžovatel tvrdil, že s kamerovým záznamem bylo manipulováno, tuto skutečnost však krajský soud ani žalovaný neověřili. Žalovaný navzdory své povinnosti zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch stěžovatele nevyhověl důkaznímu návrhu na zadání znaleckého posudku z oboru kriminalistiky či odborného vyjádření specializovaným pracovištěm kriminalistické techniky a expertiz. Krajský soud se manipulací rovněž nezabýval, ačkoli připustil, že záznam nezachycuje dění od jeho prvopočátku. Stěžovatel zdůrazňuje, že kamerový záznam zachycuje pouze konec střetu mezi stěžovatelem a R. P., nikoli tu jeho část, kdy R. P. několikrát vnikla do jeho bytu, a porušila tak zájem chráněný zákonem, kterým je domovní a osobní svoboda. Protože nevyslyšela žádosti, aby opustila byt, stěžovateli nezbylo než použít fyzické síly k tomu, aby protiprávního jednání zanechala. Mělo jít o jednání v krajní nouzi. Krajský soud měl podle stěžovatele rozhodnout v rozporu s nedávnou judikaturou Nejvyššího soudu (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 22. 5. 2024, č. j. 5 Tdo 376/2024-1444). Stěžovatel trvá na tom, že se žádného přestupku nedopustil, rozhodnutí správního orgánu bylo založeno toliko na nepřípustném důkazu, zatímco jím navržený důkaz nebyl proveden a zůstal opominut.

III. Vyjádření žalovaného

[8] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti navrhl její odmítnutí pro nepřijatelnost, neboť jeho rozhodnutí i napadený rozsudek vyšly z ustálené judikatury a nelze v nich shledat žádné pochybení. Byla-li by kasační stížnost přesto shledána přijatelnou, měla by být zamítnuta. Krajský soud se s námitkami stěžovatele řádně vypořádal.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud (dále též „NSS“ nebo „kasační soud“) shledal, že kasační stížnost je přípustná, byla podána osobou k tomu oprávněnou, včas a z důvodů, které zákon připouští, a stěžovatel je zastoupen advokátem.

[10] Pro posouzení procesních předpokladů, za nichž lze kasační stížnost věcně projednat, má význam, že stěžovatel podal žalobu proti rozhodnutí ve věci přestupku, za který zákon stanoví sazbu pokuty, jejíž horní hranice je nejvýše 100.000 Kč. O takovéto žalobě je podle § 31 odst. 2 s. ř. s. oprávněn rozhodovat specializovaný samosoudce. Kasační stížnost ve věci, ve které v řízení před krajským soudem rozhodoval samosoudce a která „svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele“, je totiž podle § 104a s. ř. s. nepřijatelná.

[11] Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu se podává, že podstatný přesah vlastních zájmů stěžovatele ve smyslu § 104a s. ř. s. je dán pouze za situace, že (1) kasační stížnost se týká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny v judikatuře Nejvyššího správního soudu, (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou judikaturou řešeny rozdílně, (3) kasační stížnost vyžaduje učinit odklon od ustálené judikatury, nebo (4) bylo-li v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele (srov. rozsudek NSS ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS). Tato v minulosti vymezená kritéria se uplatní i za platné zákonné úpravy, která rozšířila okruh případů, kdy kasační soud posuzuje přijatelnost kasační stížnosti (např. usnesení NSS ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28, č. 4219/2021 Sb. NSS, bod 11).

[12] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[13] Předně je třeba uvést, že stěžovatel v kasační stížnosti netvrdí, z jakého důvodu má být jeho kasační stížnost přijatelná. Takovéto důvody ale nevyplývají ani z jím uplatněných námitek, které směřují výlučně vůči provedení dokazování a na jeho základě učiněným skutkovým zjištěním. Nejvyšší správní soud připomíná, že správní orgány mají v řízení o přestupku povinnost postupovat v souladu s § 3 správního řádu tak, aby byl v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68, č. 3014/2014 Sb. NSS). Krajský soud je při přezkumu rozhodnutí ve věci přestupku zase povinen zkoumat, zda správní orgány uvedené povinnosti dostály, a to bez ohledu na způsob obhajoby obviněného. Zjistí-li krajský soud, že správní orgány takto nepostupovaly, bude na něm, aby na základě žalobních tvrzení a navrhovaných důkazů pochybnosti o skutkovém stavu sám odstranil, ledaže by s ohledem na rozsah zjištěných nedostatků jejich odstraňování znamenalo nahrazování činnosti správních orgánů soudem. V takovém případě krajský soud uloží povinnost odstranit tyto nedostatky správnímu orgánu (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015-71, č. 3577/2017 Sb. NSS). Případný zásah Nejvyššího správního soudu, jde-li o skutková zjištění krajského soudu, přichází v úvahu jen výjimečně a omezuje se zpravidla na vady řízení a dokazování ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (např. rozsudky NSS ze dne 1. 3. 2017, č. j. 6 As 256/2016-79, bod 21, nebo ze dne 13. 5. 2020, č. j. 6 Afs 7/2020-52, bod 23).

[14] V posuzované věci přijatelnost kasační stížnosti neodůvodňuje žádná právní otázka týkající se provedení dokazování, kterou by krajský soud posoudil v rozporu s dosavadní judikaturou Nejvyššího správního soudu, nebo kterou by Nejvyšší správní soud doposud neřešil nebo by se od ní zamýšlel odchýlit. Na tomto závěru nic nemění ani namítaný rozpor s právním názorem vysloveným v usnesení Nejvyššího soudu č. j. 5 Tdo 376/2024-1444, který stěžovatel nijak neupřesňuje. Není úlohou kasačního soudu za stěžovatele tuto námitku dotvářet.

[15] Zároveň kasační soud neshledal žádné pochybení, jde-li o hodnocení důkazů krajským soudem. Skutkový děj popsáný ve výroku rozhodnutí magistrátu měl dostatečný základ v provedených důkazech. Krajský soud vysvětlil, z jakého důvodu neobstojí odlišná

pokračování

verze skutkového děje tvrzená stěžovatelem. Ze všech výpovědí vyplývá, že stěžovatel otevřel dveře po opakovaném zvonění R. P. na dveře jeho bytu. Teprve poté mezi nimi nastal střet. Tomu odpovídá i obsah kamerového záznamu, který začíná až v okamžiku, kdy již R. P. stojí před bytem stěžovatele a zvoní na dveře jeho bytu. Krajský soud sice připustil, že v něm není daný střet zachycen od prvopočátku, na základě provedených důkazů však nelze dovodit závěr, že by jednání zachycenému na kamerovém záznamu předcházel jiný střet, při němž by se R. P. snažila vniknout do bytu stěžovatele. Stěžovatel nejednal v krajní nouzi. U kamerového záznamu nevyvstal ani žádný jiný důvod vyvolávající pochybnosti o jeho pravosti, a tudíž krajskému soudu nelze vytknout, že nezadal vypracování a neprovedl důkaz znaleckým posudkem či odborným vyjádřením za účelem ověření pravosti kamerového záznamu.

[16] Nejvyšší správní soud neshledal v postupu krajského soudu žádné pochybení, natožpak pochybení zásadní, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele.

V. Závěr a náklady řízení

[17] Jelikož kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, Nejvyšší správní soud ji podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[18] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud nerozhodl podle § 60 odst. 3 s. ř. s., který stanoví, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta. Při odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost jde totiž o zjednodušený meritorní přezkum napadeného rozhodnutí krajského soudu (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS), v důsledku čehož je třeba o náhradě nákladů řízení rozhodnout podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první ve spojení s § 120 s. ř. s. V posuzované věci měl úspěch sice žalovaný, ten však v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevynaložil. Kasační soud mu proto náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. listopadu 2024

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu